

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERSKORPS

NR. 9 * NOVEMBER 1948 * 31. AARGANG

MÅNEDENS VERS

*Der hjælper ej drømme så lidt som digt,
er fondet end aldrig så stort og rigt;
ej kærlighed bærer, får livet ej drage
sin ånde i miner såvel som i ord,
om ikke erindring fra levede dage
kan klinge deri som et tankerigt kor.*

*Vel ejed' en barndom jeg skon og rig,
men barndommen er kun det ulmende liv,
og aldrig fik levet jeg ynglingelivet,
det drømte jeg bort, ak! i skyggernes land,
fik aldrig med verden i kast mig givet,
har ej været yngling — og nu er jeg mand.*

I. P. Jacobsen.

Kære spejdere!

Der er et gammelt ord, der siger, at en sund sjæl lever i et sundt legeme. Dette skal nu ikke tages altfor bogstaveligt, for de fleste af os kender fra vor egen tid med dens sportsbegejstring mennesker, der er gennemtrænede, skinnende af sundhed og struttende af rekorder, men hos hvem sjælen er blevet erstattet af en slags sportsidioti, hvilket ikke er særlig sundt. Og samtidig kender vi ihvertfald fra kulturhistorien eksempler på mennesker, der var nedbrudte på legemet af alle hånde skrøbeligheder, men som dog deres svaghed til trods præsterede de helt store åndsarbejder, som kun den sunde og klare sjæl præsterer.

Men for alle os andre almindelige hverdagsmennesker har det gamle ord om den sunde sjæl i det sunde legeme meget god gyldighed.

Efter sommerferiens sol og vind og frihed har vi alle et sådant overskud af kraft, at vi synes, vi kan præstere noget stort. Vi kaster os ud i arbejdet med ildhu. Men når dagene bliver mere grå og meget korte, begynder det at knibe. Overskud til det meget ekstra kan der slet ikke tales om mere, det kan sågar knibe med at nå det, der skal nåes, og denne fornemmelse af at slås for at holde hovedet over vandskorpen gør os uafbalancerede og i uhumør.

Men jeg ville tro, at hvis vi begyndte i tide, kunne vi gøre ikke så lidt for at bevare sommerens vitalitet. Hånden på hjertet, hvor mange af jer sørger for at få mindst en times frisk luft hver dag? Frikvartererne regnes ikke med, de er kun en slags åndehuller, — næ, hvor mange sørger for at gå en ordentlig tur hver eneste evige dag året rundt og at trække vejret helt ned til bunds i lungerne? Har man 6 timers skoledag bag sig, som de fleste af jer har det, og mange lektielæsnings timer foran sig, gør en halv times middagsøvn eller bare fuldstændig afslapning underværker. Levertran smager mindst talt ugodt, men det er nu engang erstatning for den sol, vi ikke ser så meget til om vinteren, og det er en billig måde at blive stærkere på. Det er ganske vist lidt ulejlighed at skrabe en gulerod, men tænker man på, hvor den myldrer af godme og kraft, og hvor godt den smager, er det et godt supplement, når æblerne er sluppet op. Frisk luft, hvile, levertran og gulerødder — det er nu egentlig en billig betaling for et godt helbred og en glad sjæl! Og mens vi nu er ved sundheden, så kunne jeg godt lide at snakke lidt om vort klimas forbandelse, forkølelserne, for hvad de kan tage af kræfter med deres følgesvende af hoster og svælgdaarligheder, kan de fleste tale med om. Der er, alverdens videnskab til trods, ikke meget at gøre ved forkølelser, der er meget, der er godt, men der er ikke noget, der i løbet af et døgn effektivt udrydder en generalsnuc. Men hvis det på nogen måde er muligt, hvis ikke andre skal gøre ens arbejde på arbejdspladsen, og hvis ikke der bliver et videnskabeligt svælg, når man forsømmer skolen et par dage, så skal man gå i seng ikke mindst for andre menneskers skyld. Andre kan fortælle jer, hvor mange millioner bakterier, der frigøres ved et nys, og hvor væmmelig et vådt lommestørklæde er, men ingen behøver at fortælle jer, hvor man kan blive smittet af et nys i en overfyldt sportvogn, eller hvor træt og utilpas og sur og uglad og hjemmeslem man kan være efter en uges forkølelse.

Ved at snakke saa meget om det sunde legeme, kom jeg let hen over spørgsmålet om den sunde sjæl — et spørgsmål, der i og for sig er ulige interessantere. For hvad er en sund sjæl? Et normalt sjæleliv? Hvor ligger grænserne, og er ikke sommetider grænseværdierne de største? Ja, det kan du jo tænke lidt over, og så har mine novemberbetragtninger ikke været forgæves. Men jeg råder dig til at filosofere, når du går den daglige friskluftstur gnavende på din gulerod efter veloverstået hvile og nydelse af levertranen. — Prosit!

Bennefic

PIGESPEIDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
ANNESOFIE HERMANN

Den gyldne Død

Det var et lidt ejendommeligt Syn. En P-H Bordlampe af den Slags med tre gule Porcelæns-skærme inden i hinanden — til daglig — men nu, en halv Time før Gæsterne skulde komme, var Skærmene skruet af, og Pæren bidrog til den almindelige Hygge ved at sende et skarpt Lys ud i Stuen. Skrivebordet flød med Insektkasser, Flasker og Knappenaale — og midt i det hele laa jeg paa Knæ paa en Stol og stirrede mig blind i en Lup, som jeg holdt ned mod Bordlampens Pære.

Mor var — for at sige det pænt — meget vred. Hvad skulde det ligne, lige før der kom Gæster, at lave Fars Skrivebord om til en Rodebutik. Jeg kunde blive inde paa mit eget Værelse, ku' jeg. Men Sagen var slet ikke saa simpel.

Til min Fødselsdag havde jeg nemlig faaet sendt et tykt Brev fra en rar Onkel og Tante, som boede i en af de Østersø-Stater, som endnu — om ikke andet — eksisterer paa Frimærkerne.

Det havde raslet inden i det Brev, det havde holdt haardt at vente til Fødselsdagen med at aabne det, og det havde ramt Plet med Hensyn til Ønskesedlen.

Der var Rav i Konvolutten. Otte lækre Stykker, blanke og klare. Men det vigtigste ved det hele var, at der inden i hvert Stykke sad et Insekt. Ja — i et af Stykkerne var der hele tre. Der var tykmavede Fluere, spinkle Myg, smaa Møl og forvredne Myrer. Var det Snyderi eller rigtigt? De laa jo derinde og saa ud, som om de var put-

tet derind i Gaar. Og alligevel skulde de være lige saa gamle som Ravet, som var tippet til at være saadan en halvanden Million Aar gammelt — godt og vel.

At kikke ind i de Ravstykker var som at kikke ind i en anden Verden. Allerede med det blotte Øje kunde man se en Masse Enkeltheder paa Dyrene — men med en Lup følte man sig som Naturforsker paa Safari i Tertiærtiden.

I mine tre Insektkasser havde jeg i Løbet af et Par Somre faaet samlet alt, hvad jeg kunde skrabe sammen. Sommerfugle og Guldhvæpse — men den seneste Sommer Biller især. De var saa rart nemme at præparere — ingen skrøbelige Vinger, hvor Støvet gik af, bare man saa paa dem. Og saa kunde man fange Biller hele Aaret, ogsaa i daarligt Vejr. Man gik bare ud og vendte en Sten. Saa vrimlede det.

De første Dage efter Erhvervelsen af Ravinsekterne gik med at montere Ravet ved Hjælp af Fiskelim paa hvidt Karton — pænt klippet ud af Fars Visitkort ... med hans Navn nedad. Sæt han havde set det. Derefter fik de Plads i Kasserne, anbragt paa et Par Knappenaale, der var stukket gennem Papiret.

Og der saa de saa i deres gyldne Ravsarkofager mellem deres Efterkommere, Fluere, Myg, Biller og Edderkopper og saa lige saadan ud — omtrent da. Forskellen var ikke særlig stor, selv om Arterne var umulige at bestemme. Og det havde

sin naturlige Aarsag. For de var jo uddøde — fandtes slet ikke mere her paa Jorden, og havde derfor heller ikke noget Navn.

Men især én — en Bille — var mærkelig.

Den mindede lidt om en Mellemting mellem den røde Kardinalbille og den grønne Skjoldbille, der sad i Samlingen, for Rygskjoldet hvælvede langt ud over Kroppen: Men saa havde den de mærkeligste Figurer paa Ryggen, der var forsynet med lange sølvglinsende Haar.

Bestemt en Bille, ingen andre Samlere i Verden havde et Eksempel af. Og jeg var stolt af den. Der var faktisk kun ét Skaar i Stoltheden — den savnede det Enhedspræg, enhver Samler tilstræber i sin Samling. Sikken en Triumf det vilde have været, hvis Billen havde siddet paa en Naal i Stedet for at sidde i et klodset Stykke Rav!

Tanker kan som bekendt modnes, uden at man beskæftiger sig med dem. Og den Eftermiddag Klokken 17,30 blev de ført ud i Virkeligheden. I et Konversationsleksikon havde jeg læst mig til, hvad man skal opløse Rav i. Og det var ikke, fordi jeg regnede med at blive færdig til Gæsterne kom, at jeg den Eftermiddag købte en stor Flaske Æter paa Apoteket, men nok saa meget var det den Kendsgerning, at en af Gæsterne var en rigtig Insektsamler, som baade var Videnskabsmand og Medlem af en Forening, der meget højtideligt hedder Entomologisk Forening. Det var det store Sus.

Ravstykket kom ud at svømme i et Portvinsglas fuldt af Æter, og Familien var mig vistnok taknemmelig for at have bidraget til at gøre Middagen vellykket. Gæsterne var flere Gange ved at glide bedøvede ned under Bordet, og ingen turde tænde Stearinlysene paa Bordet. — Sæt Huset sprang i Luften!

Af disse Aarsager fik jeg ikke Lejlighed til at præsentere hverken mig selv eller min Samling for Medlemmet af den fine Insektsamlerforening

— men det lykkedes dog at redde Glasset med Æter ned under Sengen.

Formaalet var klart, og det gunstige Resultat skulde synes sikret. Den følgende Dag vilde Fortidsbillen svømme rundt i Portvinsglasset. Men det blev ved de æterstimulerende Drømme. Da Ravet var opløst, var Billen væk. Sporløst. — Der blev Sorg i en ung Samlers Hjerter, og tilbage blev en sviende Anklage mod den Trang i En til altid at skulle gøre alting bedre. Endnu kan jeg ærgre mig over den mistede Fortidsbille — men først mange Aar efter Begivenheden fandt jeg ud af, hvorfor den var væk.

Men for at forstaa Forklaringen maatte jeg først finde ud af Ravinsekternes Historie — og her er den:

— Tertiærtiden var den Periode af Jordens Historie, der ligger nærmest Istiden og vor Tid. Forud var gaaet den lange Kridttid med dens uhyggelige Dyreliv, hvor Flyveøgler og Kæmpeøgler gjorde Livet usikkert. Umærkeligt uddøde Kridttidsdyrene, Klimaet ændrede sig, og en skønne Dag i en Verden, hvor en Række Aar paa en Million eller ti ikke spiller nogen større Rolle, havde Tertiærtiden sat sit Præg paa Jorden, dens Planter og Dyr. Lige fra de nordligste Steder paa Kloden, hvor Grønland nu ligger, og ned over Europa, var der varmt, halvtropisk Klima. Der voksede baade Figen, Kaneltræer og Laubærtræer, og ind mellem disse kom Urskove af gigantiske Kæmpefyr. Disse Naaletræers Harpiks var i Modsætning til Nutidens Fyrre-Grantræers Harpiks meget tyndtflydende. — Naar Monsunvinden i et kraftigt Tag rev en af Træets Grene af, saa skyllede Harpiksen fra Saaret i en formelig Flod ned ad Stammen — druknende alt, som kom den i Vejen.

Man fristes til at tænke paa den romerske By Pompejis Undergang, da Byen blev dækket af Slam og Aske fra Vesuvs Udbrud i Aar 79. Lighederne er store. Som Byen med dens Liv blev begravet, for i Nutiden at kunne beskues af en undrende Verden, saadan druknede de store Harpiksdraaber den Smaaaverden af Insekter og Edderkopper, der sad rundt omkring paa Stammen. Naar Træerne blev gamle, væltede de — Træet blev til værdifulde Brunkulslejer rundt om i Europa — og Harpiksen forstenedes til Rav, som Aarene gik, indesluttende de velbevarede Lig af

hele den Verden, der kravlede og fløj paa Ulykkesmorgen for Millioner af Aar siden.

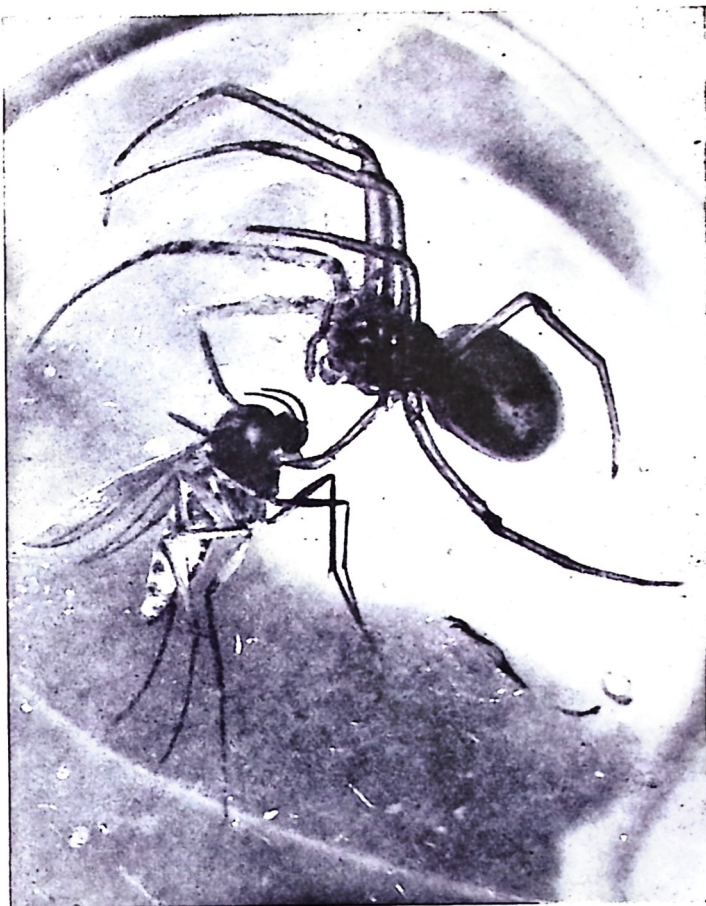
Paa den Maade er det gaaet til, at man gennem glasklart Rav kan kikke paa de allerskrøbeligste Væsener i hele Dyreriget, som Sommerfugle og tyndbenede Myg, mens der af Mastodonter og andre Kæmpedyr næsten ingenting blev tilbage. Skæbnens Ironi.

Og hvad viser denne million-aarige gamle Verden os saa? Den viser os, at paa et Tidspunkt, da Alperne endnu ikke var dannet, og Mennesket slet ikke eksisterede, havde Insekterne deres glade Dage. Græshopperne gned allerede dengang Vingerne og Benene mod hinanden, saa det skingerede, og Oliebille-larve hagede sig fast i Humleblærne for at komme hjem i Humlerederne og leve paa Nas — akkurat som de gør det den Dag i Dag. Mange af Ravstykkerne fortæller ligefrem en dramatisk Historie, men det mest spændende er et langt Stykke Rav, hvori der nedenunder hinanden sidder to Slags Edderkopper med deres Bytte.

Øverst sidder der en fedmavet Edderkop, der lige skal til at dolke sit Bytte — en stor fed Flue — med sine Giftkroge. Men et ganske kort Stykke nedenunder sidder der en lille Edderkop med et andet Bytte — langbenet Myg. Ganske tydeligt har den dengang hængt sit Net op lige under den store Edderkops Traadfælde. Hvorfor? Jo. Fordi den havde lagt Mærke til, at der tit faldt Smaadyr gennem den store Edderkops Fangnet ovenover. Derfor var de nemt Bytte, naar den hængte et klæbende Sikkerhedsnet op nedenunder, og nu sad den spændt og ventede.

Dens Taalmodighed blev belønnet. Det var en stor og langbenet Myg, der sandsynligvis jaget af en Guldsmed havde søgt Ly ind til Stammen. Den satte sig lige midt i Nettet. De lange Ben blev straks filtret ind i det friske Spind, og Spid-

Dens taalmodighed blev belønnet

sen af Bagkroppen hang i. Med en Kraftanstrengelse rejste Myggen Bagkroppen i Vejret for at komme væk fra den lille Edderkop, der forsigtigt nærmede sig og med alle otte Ben begyndte at vikle det største Bytte ind, den i sit korte Liv havde haft i Nettet.

Da havde Harpiksfloden allerede naaet dens Nabo ovenover. Bølgen skyllede videre og naaede at omslutte den lille Edderkop med dens store Bytte, inden den standsede sit Løb og hærdnede paa Overfladen.

Jamen — er saa Dyrene da ikke stadigvæk inde i Ravet? Det ser saadan ud — men der er kun et Hul — en Afstøbning tilbage. Gennem saa mange Aartusinder forstøver alt levende Væv. Den haarde Kitinskal, som Insekternes Hud bestaar af, forkuller, men sidder der stadig og ser ud som dengang — men et Hul er det. Ikke andet.

Det var altsaa Forklaringen paa, at jeg aldrig fik min Fortidsbille spiddet paa en Knappenaal!

—scient.

*Goddag lille maske,
slå omkring lille maske,
farvel lille maske!*

Der er så megen snak i disse tider om strikkegarn og strikkeopskrifter og „kære, lader du 9 masker stå?“ og „tager du altid den første løs af?“ Men derfor er strikkekunsten jo nu alligevel af ældre dato, selv om vi naturligvis ikke i Akelapatruljen kunne prale af at strikke luffer til dronningen. Men der var en tid, hvor det var mode, at pigespejderne først og fremmest var kvindelige; det kunne være meget godt med det her med at løbe i skoven og stege pølser på spid og stikke en dolk i jorden og lugte, hvor man var, — næ, man måtte ikke være en døgnets flane rendt fra bog og nål, stod der i spejderbladene og sagde tropsføreren, samt at vi alle var vordende husmødre, så det var godt at kunne det ene og også det andet og at dygtiggøre sig i tide.

Vi talte en del om dette ved et par patruljemøder, hvordan vi dog skulle gribe denne nye moderetning an. Der var et hold, der gerne ville gribe sagen an med kagebagning og med at gøre den slags karameller, som Vera Vips var så god til at lave. Et meget lille hold mumlede noget om at deltage i hovedrengøring og storvask hjemme, det ville være en god hjælp — måske — og det var jo så rigtigt, at der ikke var mere at sige om den sag. Og så var der endelig et ihvertfald temmelig højtstående hold tilbage, der syntes, at skulle vi være kvindelige, så skulle det ihvertfald være på en sådan måde, at det kom andre til gavn. Skulle vi strikke knævarmere og lange sjaler til damerne på alderdomshjemmene og søkker til de skrående mænd? Eller var der nogen, der havde en endnu bedre idé? Det var der, ihvertfald blev der ved mødets slutning højroset enstemmighed om, at vi skulle ekvipere Tromme-Lars's 8 små utallige og ukonfirmerede børn.

Trommelars var en af byens originaler, hvis vigtigste indtægtskilde var at være byens udråber,

den, der under trommehvirvler gik gennem gaderne og råbte, at der var friske sild i havnen eller varme hveder hos bageren, eller noget endnu vigtigere. Om sommeren bar han en slags embedskasket, når han med sin stemmes vældighed udråbte det nye, om vinteren bar han en slags meget ulden thevarmer af ubestemmelig farve, der imidlertid stod godt til hans blålige næse. Han var gift med Hop-Johanne, en fordums kul-sort skønhed, lidt zigeuneragtig at se til, og som havde fået sit tilnavn af en mærkelig vane, hun havde med, når hun rendte ned ad gaden, da for hvert femte skridt at stå stille og gøre et lille hop på det ene ben. Hvad Trommelars og Hop-Johanne egentlig levede af, var lidt dunkelt, men de var glade og venlige mennesker, og der faldt vist altid lidt gammelt wienerbrød af hos bageren, lidt sild og andet fisk i havnen, ihvertfald syntes hverken forældrene eller de 8 børn sådan set at lide nød, men med tøjet kunne det nok være så som så, og der kunne nok ligge en god opgave i dette at opklæde Trommefamiliens børn, og der var den formildende omstændighed ved den store opgave, at i Trommefamilien ville det såmænd ikke gøre så meget, hvordan tøjet sad, og det ville heller ikke gøre noget, om man ganske uhæmmet hengav sig til at sætte glade farver sammen, zigeunerblodet fornægtede sig ikke.

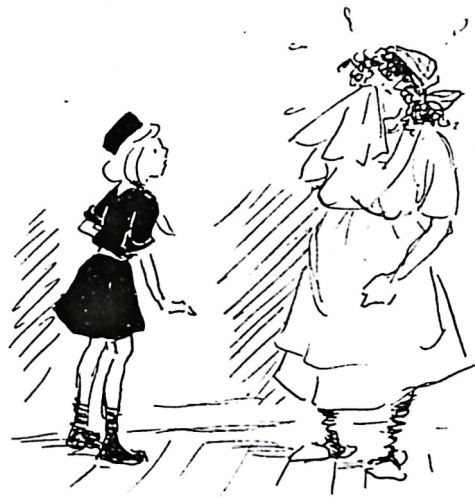
Vi var just 8 medlemmer af Akelapatruljen, og vi delte ungerne imellem os, hver skulle altså ekvipere en, og de skulle ekviperes fra inderst til yderst. Det var lidt svært at få nogen til at påtage sig drengene, men korporalen, Wikkelvejr og ridder Rap, der havde brødre i passende størrelser at måle efter, se efter og eventuelt arve efter blev tvunget til at påtage sig påklædningen af Trommesønnerne Hannibal, Ludvig og Habakuk. Og så begyndte den travle sæson. Jeg ser endnu for mig

ridder Ro sidde på kanten af en stol i tropshulen, med ildrøde kinder og en stiv tungespids ud til den ene side. Hun var ved at gøre et meget lille halstørklæde af golfgarn. Først måtte hun sige til sig selv eller til strikketøjet: „God dag lille maske, slå omkring lille maske, farvel lille maske. God dag lille maske, slå omkring lille maske, farvel lille maske!“ Indtil en eller anden slog hende hårdt i hovedet med een meget hård ting for at få hende til at holde op. Tørklædet blev nærmest et slags brædt, men det blev et langt brædt og et varmt brædt. Naa, vi havde nu alle vore vanskeligheder at kæmpe med.

De af os, der havde sat os for at ville strikke strømper, havde det jo nu heller ikke for let. Sådanne et par strømper, der var planlagt som meget lange strømper, endte jo nemt som sportsstrømper eller som en slags ankelsokker. — Vi var begyndt på arbejdet lige efter sommerferien og med de bedste forsætter om at gøre alt helt alene, men da vi erfarede, hvor lang tid, det kunne tage bare at gøre et par strømper, og da Vera Vips, som selv havde sagt, at hun var meget dygtig til alt med syning, havde klippet en god gammel skolefrakke aldeles i stykker, da hun ville vende den og give den ny kraft og herlighed, til den skulle varme Emma Suleimas spinkle krop, blev vi enige om, at vi dog vist måtte have en eller anden form for hjælp. Jeg ved slet ikke, hvordan tanken faldt på lille frøken Krumhardt, skolens tidligere håndarbejds lærerinde, som jo havde været så „rar“, men det blev altså til frk. Krumhardt, og hun gik med begejstring til opgaven. Og hvis vi ikke havde været kvindelige før, så blev vi det ihvertfald nu; vi syede med små hvide forklæder på, og vi vaskede ustandselig hænder, og vi syede pæne sømme med små nette sting og det så uendeligere ud end nogensinde. Lille frk. Krumhardt målte og målte og beregnede og lagde hovedet på skakke og snakkede med sig selv og med os, og det var utroligt så uenige, vi kunne være om Trommø børnenes drøjde og højde. Vi gik alle ærinder om ad Badstuestræde det efterår, og man var altid sikker på at træffe et sortiment af de kønne og sjældent helt rene børn legende der, og bag efter drøftede vi så om Elenora Vincentia var 120 cm eller måske snarere 130, om hun var bredskuldret eller netop ganske overordentlig smalskuldret, og bedst som vi skændtes allerbedst,

lo frøken, at Trommelars just kom hvirvlende på som ømme og råbende om juletræer. Det var jo pæde nu, så han havde thevarmeren på hovedet, klædt var noget blussende over hans ansigt, som havde måske nok for nylig havde nydt stærkere øje tænd sødmælk, men der var ingen slingren i

Vizang, og han råbte, så det gjaldede og trom efterå som gik han foran en hær, — og det gjorde ikke erresten også, for hidkaldt af råbet om juleagtigt, sluttede alle gadens børn op bag ham rigtig i hans egne glade 8 unger med navne så det saam t: Tøjet, virvler, øjdede, var noget, tiltuskene os hjemmiske i den nærmeste omegn, og det skete, at en og anden mor blev så interes-

seret i planen, at hun strikkede lidt på en strømpe eller lige lavede en bluse af noget, hun havde liggende; det var vi først lidt utilfredse med, for det skulle helst have været vort eget værk altsammen, men vi indså jo alligevel det formålstjenlige i, at vi var mange, der arbejdede for den gode sag.

Men der var jo nu også effekter, der skulle købes, sko f. eks. kunne vi jo dårligt forarbejde af læder og hvad ved jeg, — og de penge, vi skulle bruge dertil, var vi enige om, at vi absolut skulle indtjene selv. Der var et par, der hjalp til ved efterårsrengøringen, men ellers var det ikke så meget de kvindelige sysler, vi tjente kronerne ind på. Personligt ved jeg ihvertfald, at jeg indtjente et par sko ved at muge hønsehus og hugge brænde. Korporalen var keglerejser hver søndag

*Goddag lille maske,
slå omkring lille maske,
farvel lille maske!*

Der er så megen snak i disse tider om strikkegarn og strikkeopskrifter og „kære, lader du 9 masker stå?“ og „tager du altid den første løs af?“ Men derfor er strikkekunsten jo nu alligevel af ældre dato, selv om vi naturligvis ikke i Akelapatruljen kunne prale af at strikke luffer til dronningen. Men der var en tid, hvor det var mode, at pigespejderne først og fremmest var kvindelige; det kunne være meget godt med det her med at løbe i skoven og stege pølser på spid og stikke en dolk i jorden og lugte, hvor man var, — næ, man måtte ikke være en døgnets flane rendt fra bog og nål, stod der i spejderbladene og sagde tropsføreren, samt at vi alle var vordende husmødre, så det var godt at kunne det ene og også det andet og at dygtiggøre sig i tide.

Vi talte en del om dette ved et par patruljemøder, hvordan vi dog skulle gribe denne nye moderetning an. Der var et hold, der gerne ville gribe sagen an med kagebagning og med at gøre den slags karameller, som Vera Vips var så god til at lave. Et meget lille hold mumlede noget om at deltage i hovedrengøring og storvask hjemme, det ville være en god hjælp — måske — og det var jo så rigtigt, at der ikke var mere at sige om den sag. Og så var der endelig et ihvertfald temmelig højtstående hold tilbage, der syntes, at skulle vi være kvindelige, så skulle det ihvertfald være på en sådan måde, at det kom andre til gavn. Skulle vi strikke knævarmere og lange sjaler til damerne på alderdomshjemmene og sokker til de skrånende mænd? Eller var der nogen, der havde en endnu bedre idé? Det var der, ihvertfald blev der ved mødets slutning højroset enstemmighed om, at vi skulle ekvipere Tromme-Lars's 8 små utallige og ukonfirmerede børn.

Trommelars var en af byens originaler, hvis vigtigste indtægtskilde var at være byens udråber,

den, der under trommehvirvler gik gennem gaderne og råbte, at der var friske sild i havnen eller varme hveder hos bageren, eller noget endnu vigtigere. Om sommeren bar han en slags embedskasket, når han med sin stemmes vældighed udråbte det nye, om vinteren bar han en slags meget ulden thevarmer af ubestemmelig farve, der imidlertid stod godt til hans blålige næse. Han var gift med Hop-Johanne, en fordums kulsort skønhed, lidt zigeuneragtig at se til, og som havde fået sit tilnavn af en mærkelig vane, hun havde med, når hun rendte ned ad gaden, da for hvert femte skridt at stå stille og gøre et lille hop på det ene ben. Hvad Trommelars og Hop-Johanne egentlig levede af, var lidt dunkelt, men de var glade og venlige mennesker, og der faldt vist altid lidt gammelt wienerbrød af hos bageren, lidt sild og andet fisk i havnen, ihvertfald syntes hverken forældrene eller de 8 børn sådan set at lide nød, men med tøjet kunne det nok være så som så, og der kunne nok ligge en god opgave i dette at opklæde Trommefamiliens børn, og der var den formildende omstændighed ved den store opgave, at i Trommefamilien ville det såmænd ikke gøre så meget, hvordan tøjet sad, og det ville heller ikke gøre noget, om man ganske uhemmet hengav sig til at sætte glade farver sammen, zigeunerblodet fornægtede sig ikke.

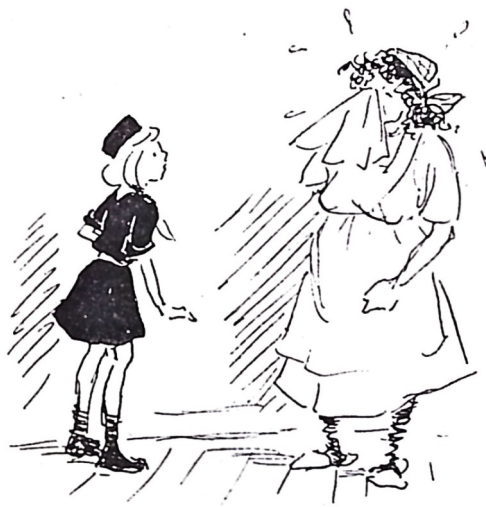
Vi var just 8 medlemmer af Akelapatruljen, og vi delte ungerne imellem os, hver skulle altså ekvipere en, og de skulle ekviperes fra inderst til yderst. Det var lidt svært at få nogen til at påtage sig drengene, men korporalen, Wikkelvejr og ridder Rap, der havde brødre i passende størrelser at måle efter, se efter og eventuelt arve efter blev tvunget til at påtage sig påklædningen af Trommesønnerne Hannibal, Ludvig og Habakuk. Og så begyndte den travle sæson. Jeg ser endnu for mig

ridder Ro sidde på kanten af en stol i tropshulen, med ildrøde kinder og en stiv tungespids ud til den ene side. Hun var ved at gøre et meget lille halstørklæde af golfgarn. Først måtte hun sige til sig selv eller til strikketøjet: „God dag lille maske, slå omkring lille maske, farvel lille maske: God dag lille maske, slå omkring lille maske, farvel lille maske!“ Indtil en eller anden slog hende hårdt i hovedet med een meget hård ting for at få hende til at holde op. Tørklædet blev nærmest et slags brædt, men det blev et langt brædt og et varmt brædt. Naa, vi havde nu alle vore vanskeligheder at kæmpe med.

De af os, der havde sat os for at ville strikke strømper, havde det jo nu heller ikke for let. Sådant et par strømper, der var planlagt som meget lange strømper, endte jo nemt som sportsstrømper eller som en slags ankelsokker. — Vi var begyndt på arbejdet lige efter sommerferien og med de bedste forsætter om at gøre alt helt alene, men da vi erfarede, hvor lang tid, det kunne tage bare at gøre et par strømper, og da Vera Vips, som selv havde sagt, at hun var meget dygtig til alt med syning, havde klippet en god gammel skolefrakke aldeles i stykker, da hun ville vende den og give den ny kraft og herlighed, til den skulle varme Emma Suleimas spinkle krop, blev vi enige om, at vi dog vist måtte have en eller anden form for hjælp. Jeg ved slet ikke, hvordan tanken faldt på lille frøken Krumhardt, skolens tidligere håndarbejds lærerinde, som jo havde været så „rar“, men det blev altså til frk. Krumhardt, og hun gik med begejstring til opgaven. Og hvis vi ikke havde været kvindelige før, så blev vi det ihvertfald nu; vi syede med små hvide forklæder på, og vi vaskede ustandselig hænder, og vi syede pæne sømme med små nette sting og det så uendeligere ud end nogensinde. Lille frk. Krumhardt målte og målte og beregnede og lagde hovedet på skakke og snakkede med sig selv og med os, og det var utroligt så uenige, vi kunne være om Trom om børnenes drøjde og højde. Vi gik alle ærinder om ad Badstuestræde det efterår, og man var altid sikker på at træffe et sortiment af de kønne og sjældent helt rene børn legende der, og bag efter drøftede vi så om Elenora Vincentia var 120 cm eller måske snarere 130, om hun var bredskuldret eller netop ganske overordentlig smalskuldret, og bedst som vi skændtes allerbedst,

lo frk. Krumhardt den sjoveste lille latter, der lød som om en perlekæde brast og mange perler hoppede ned på gulvet, og så lod vi det planlagte klædningsstykke ligge, indtil den lille dame selv havde været omme ad Badstuestræde og med øvet øje taget mål af den intetanende unge.

Vi lærte virkelig ikke så lidt kvindelighed det efterår, og personligt sømmer jeg den dag i dag ikke en barnekjole op, uden enten at gøre det nøjagtigt, som jeg lærte det dengang — eller med en rigtig skidt samvittighed, fordi jeg netop ikke gør det saadan. Tøjet, vi bearbejdede, var noget, vi tiltuskede os hjemme og i den nærmeste omegn, og det skete, at en og anden mor blev så interes-

seret i planen, at hun strikkede lidt på en strømpe eller lige lavede en bluse af noget, hun havde liggende; det var vi først lidt utilfredse med, for det skulle helst have været vort eget værk alt sammen, men vi indså jo alligevel det formålstjenlige i, at vi var mange, der arbejdede for den gode sag.

Men der var jo nu også effekter, der skulle købes, sko f. eks. kunne vi jo dårligt forarbejde af læder og hvad ved jeg, — og de penge, vi skulle bruge dertil, var vi enige om, at vi absolut skulle indtjene selv. Der var et par, der hjalp til ved efterårsrengøringen, men ellers var det ikke så meget de kvindelige sysler, vi tjente kronerne ind på. Personligt ved jeg ihvertfald, at jeg indtjente et par sko ved at muge hønsehus og hugge brænde. Korporalen var keglerejser hver søndag

en måned igennem i café „Det skæve hjørne“, men så indtjente hun også et par fedtlædersstøvler til Hannibal! Divi tjente sine penge ved at være postillon d'amour for en ældre bror o. s. v., o. s. v.

Bortset fra, at timerne hos lille frk. Krumhardt altså virkelig var lærerige, og at der faktisk efterhånden som efteråret skred frem, hobede sig små gode tøjbunker op i hendes „kabinet“, var det også muntre timer, vi tilbragte der. Sommetider læste hun højt for os af bøger vi ikke ville drømme om at læse i vor fremskredne alder, om artige piger, eller piger, der var lidt slemme og trodsige, men som blev meget artige; til at begynde med fik bøgernes såkaldte morsomheder os til at rødme af fortvivelse, men når så lille frk. Krumhardt selv lo, så perlerne hoppede til alle sider, og hun måtte tørre øjnene med sit lille sirlige lommetørklæde, ja, så fik de en helt ny værdi, og vi lo til sidst med og var een stor pjanket skovtur. Og når vi trængte allermest til det, drak vi kirsebærsaft af grønne, gule og lyserøde glas og spiste mange pleskner til — og vaskede hænder bagefter.

I begyndelsen af december var vi færdige. Der lå et sæt undertøj, varmt og fuldgodt, strømper og sko, en kjole resp. drenge- dragt, en ulden trøje, en frakke, en hue, et par luffer og et tørklæde til henholdsvis Hannibal, Ludvig, Habakuk, Emma Suleima, Eleonora Vincentia, Patricia, Gladys og lille Otta Lydia.

Nu var spørgsmålet, hvordan tøjet skulle overrækkes. Vi kunne ikke vente, til det blev jul, og ret beset var det koldt nu, ligesom også iagttagelser fra Badstuestræde alle pegede i retning af, at der var godt brug for tøjet *nu*, om ikke sygdom skulle udbryde. En del drøftelser resulterede i, at jeg skulle gå hen til Hop-Johanne og spørge, om vi måtte komme med tøjet. Det blev ikke nogen god ekspedition, for jeg fandt Hop-Johanne opløst i tud og tårer, fordi Trommelars havde været væk i over et døgn og var mistænkt for at sidde på en kro et sted, og det var en skandale, for i eftermiddag skulle han tromme om juletræer fra Marienlystskovene. Det kunne være meget godt med tøj, men hvad hjalp det allsammen, om Trommelars nu mistede sit gode embede, for det var jo ikke første gang, han ikke havde været i stand til at hvirvle på trommen. Det var jo ikke ligefrem

den modtagelse, jeg havde ventet, men jeg forstod jo alligevel godt Hop-Johannes bekymring og nøjedes med at spørge, om jeg måtte tage alle ungerne med mig en times tid — og det måtte jeg hellere end gerne, for det var jo kun en elendighed alt sammen.

Naa, det var nu sådan sin egen sag at få dem alle samlet sammen, selv om de ved pift og vræl tilkaldte hinanden, da de forstod, at der var noget spændende i gære. Men hver gang jeg troede, at jeg havde dem allesammen, smuttede et par væk, og først da jeg havde forklaret de to ældste, Emma Suleima og Hannibal, hvad sagen drejede sig om, blev der fart i foretagendet, de fik bunket de mindre sammen og afsted vandrede jeg med min fangst. Lille frk. Krumhardt var intet mindre end henrykt over, at det hele kom til at foregå hos hende. Hun var en stor sjæl, og så aldeles bort fra, at der kom en del snavsede fødder ind på hendes ulastelige gulve og tæpper. Man da hun et lille øjeblik med glade, plirrende øjne havde set trommefamilien an, bestemte hun, at de alle efter tur og orden og alder skulle i bad, inden de fik deres nye tøj på. De store syntes, det var en fryd at springe i det varme bad, men de små, der formentlig aldrig havde prøvet det, var rædselsslagne og lod sig kun berolige ved fodring med pleskner og megen saft i de lyserøde, gule og grønne glas. En efter en kom de ind og fik deres nye tøj på. Og jeg ved spilleme ikke, hvem der var mest henrykt! Om det var de forbavsedes unger, rødskurede og af Divi nykæmmede i de sorte lokker, eller om det var os, der nu for alvor så en drøm realiseret — eller om det mon ikke, når alt kom til alt, var lille frk. Krumhardt, hvis efterår havde fået et splinternyt og frugtbart indhold!

Det meste af tøjet passede virkelig rigtig godt, det meste kunne man vokse lidt i, men det var jo heller ikke så tosset. Og hvor var de kønne de unger, når de var vaskede og klædt på på een gang. Stolte vandrede vi henad gaden med dem, efter at vi havde ryddet lidt op hos lille frk. Krumhardt, som vinkede og vinkede bag gardinerne, og jeg er lige ved at tro, at hun havde tårer i øjnene!

Og hvad skete, da vi kom ud paa Algade, an-

det end, at Trommelars just kom hvirvlende på sin tromme og råbende om juletræer. Det var jo vinter nu, så han havde thevarmeren på hovedet, og der var noget blussende over hans ansigt, som om han måske nok for nylig havde nydt stærkere ting end sødmælk, men der var ingen slingren i hans gang, og han råbte, så det gjaldede og trommede, som gik han foran en hær, — og det gjorde han forresten også, for hidkaldt af råbet om juletræerne sluttede alle gadens børn op bag ham og alle hans egne glade 8 unger med navne så flotte som trommehvirvler, og bagest gik Akela-patruljen. Det var måske ikke så kvindeligt. Men det var dejligt!

Akela.

Eli Meldgaard, Brædstrup, Inge Hald, Kirsten Aidt, I Viborg. Gurli Pind, Anna Lisbeth Laursen, Hammel. Anna-Therese Haucke, Sonja Kragh, Taastrup. Judith Bundgaard og Anne Marie Nielsen, II Hjørring.

Gurli Pind, Hammel. Ulla Edrén, 1. Morsland. Lisbeth Hebsgaard, Hanne Sørensen, III Thisted. Grethe Larsen, Inge Hylding, Gerda Nielsen, Gudrun Sørensen, Annelise Jensen og Inger Ebdrup, alle II Hjørring.

Ane Rask, Thisted. Kirsten Eriksen, III Viborg.

Se
strikke-
opskriften
på
næstsiste
side

Sønderborg
GARN
1/2 DET NORDISKE KAMGARNSPINDERI
SØNDERBORG

En gave fra Hds. Majestæt Dronning Ingrid

TIL DE TO PIGESPEJDERKORPS

På et fællesrådsmøde sidste efterår overraskede dronningen os kort før mødets slutning med at spørge, om vi troede, at det kunne mere spejderne, hvis hun udsatte en vandrepræmie for en konkurrence af en eller anden art, som alle Danmarks pigespejdertropper, både grønne og blå, kunne deltage i. Med stor glæde kunne fællesrådet straks svare Hendes Majestæt, at spejderne ville finde en sådan opgave meget spændende, for tænkt hvilken oplevelse det vil være at kunne deltage i en sådan turnering.

Dronningen bad derpå fællesrådets medlemmer om, inden næste møde at tænke over, hvordan planen kunne realiseres og fortalte endvidere, at hun havde tænkt på, om vi ikke kunne bede de to drengespejderkorps' ledere om at udforme konkurrencen, for at den kunne være helt ny for pigespejderne i begge korps.

Dronningens forslag gav fællesrådets øvrige medlemmer meget at spekulere på, og efterhånden fik vi facon på, hvordan idéen kunne føres ud i livet, og efter at grundlaget for denne var forelagt Dronningen og drøftet på et nyt fællesrådsmøde, henvendte vi os til drengespejderkorpsenes ledere, som straks lovede at ville være os behjælpelige.

Det har været *meget* svært at tie stille med disse spændende planer lige til nu, men vi var enige om, at Dronningens gave til de to pigespejderkorps først skulle bekendtgøres i forbindelse med fællesrådets 25 års fødseldag, så derfor har fællesrådets medlemmer og de to spejderchefer for drengespejderkorpsene hidtil holdt tand for tunge.

Men nu nærmer fødselsdagen sig, og forberedelserne til konkurrencen kan begynde. I det følgende skal fortælles, hvorledes den er planlagt.

Pigespejdernes turnering om Dronningens vandrepræmie

vil forme sig som en tropskonkurrence, hvori 5 spejdere — og kun 5 spejdere — fra hver trop kan deltage.

Et turneringsholds sammensætning

5 blå spejdere fra een trop skal søge sammen med 5 grønne spejdere fra een trop, og disse 10 spejdere udgør til sammen *et turneringshold*.

Turneringsholdene skal, hvor det er muligt, sammensættes fra *samme by*. Men hvor det ikke er muligt, fordi der i byen, enten er flere grønne end blå troppe eller omvendt, må man prøve på at søge en „kammeratskabstrop“ et andet sted i landet og sammen med den stille et turneringshold. Samme fremgangsmåde skal bruges i de byer eller egne af landet, hvor der kun er trop fra det ene korps.

Alder

Af de 5 deltagere fra hver trop må de 4 ikke være fyldt 15 år, og den ene ikke være fyldt 16 år den 1. januar 1949.

Standpunkt

Alle deltagere skal være mindst II kl. spejdere.

Spejderfærdigheder

Holdet skal, forinden det går til konkurrencens første del (rimeligvis den 27. marts 1949), være i besiddelse af følgende duelighedstegn:

Altmuligmand, stifinder, kok, ordonnans, oplyser, således at forstå, at indenfor hver af de 2 afdelinger, hvoraf et hold består, skal mindst een spejder være altmuligmand, en anden stifinder en tredje kok, en fjerde ordonnans og en femte oplyser.

Turneringen

Denne vil forme sig i to afsnit. Først en konkurrence indenfor forskellige områder af landet, hvorved de hold udtages, som skal samles og deltage i den afsluttende konkurrence.

Alle konkurrencerne vil forme sig som en 5-kamp og en hike.

5-kampen vil indeholde 5 opgaver, der gives på grundlag af II kl. prøvestoffet, og hver opgave løses af to i fællesskab, 1 grøn plus 1 blå.

Hiken indeholder holdopgaver, der blandt andet gives på grundlag af de spejderfærdigheder, som ovennævnte duelighedstegn giver udtryk for. Opgaverne løses af hele holdet i fællesskab.

Første afsnit af turneringen vil sikkert finde sted søndag den 27. marts 1949, dagen før dronning Ingrid's fødselsdag. De forskellige områder, indenfor hvilke turneringen afholdes, vil blive fastlagt, når tilmeldelse om deltagelse er indgået fra troppene, således at man har overblik over, hvilke troppe der deltager. Antallet af hold, som indenfor hver turneringsområde vil være berettiget til at deltage i det sidste afsnit af turneringen, vil blive fastlagt i henhold til antal deltagende hold i områdernes turnering.

Slutturneringen vil rimeligvis finde sted en af de første week-ends i sommerferien.

Udgifter

Hvert turneringshold betaler 10 kr. i startpenge. Pengene indbetales ved indmeldelsen, og kan ikke forventes tilbagebetalt, hvis holdet skulle melde fra senere.

Udgifterne ved deltagelse i den første konkurrence må bæres af de troppene, som har deltagere i holdene. Man vil bestræbe sig for at fastlægge turneringsområderne således, at der bliver mindst mulige rejseudgifter.

Slutturneringen vil som nævnt finde sted en søndag, men da der må regnes med ret lange afstande, vil turneringen foregå som en week-end. Udgifterne ved deltagelsen vil blive ens for samtlige hold, uanset hvor store deres rejseudgifter er til det sted, hvor turneringen vil blive afholdt. Korpsene vil bl. a. gennem de indbetalte startpenge afholde en del af udgifterne i denne forbindelse, men angående pris for deltagelse i slutturneringen vil der først kunne gives meddelelse senere.

Tilmeldelse

af turneringshold skal ske inden d. 5. Januar 1949 og skal indeholde en navneliste over blå og grønne turneringsspejdere med oplysning om, hvem af dem, der er udpeget til at være holdets leder.

Indmeldelse skal ske gennem tropsføreren, som får nærmere besked om fremgangsmåden i november „Førerbladet“.

Hvorfor er tilmeldelsesfristen sat til 5. januar 1949?

Fordi vi gerne på *fællesrådets fødselsdag den 22. januar 1949* vil bekendtgøre antallet af turneringshold samtidig med, at Hendes Majestæt Dronning Ingrid vil fortælle os, hvori sejrens pris kommer til at bestå.

Og så træner vi

Når I nu har læst ovenstående, ved jeg, at alle troppene straks vil begynde at spekulere på, hvilke dygtige spejdere de har i den rigtige alder, og som vil egne sig til at kæmpe for troppens ære i denne spændende dyst. Der bliver mange hensyn at tage, når udvælgelsen skal ske, og det vigtigste vil jeg lige pege på her: vælg jeres turneringshold ud mellem de spejdere i troppen, der har vist sig at være virkelige formidlere af godt kammeratskab, og som er indstillet på at udvide kammeratskabskredsen til også at omfatte en flok grønne kammerater, deres førere og den trop og det korps, som de hører til.

Og nu I grønne og blå turneringsspejdere, hvordan vil I lægge træningen til rette? Der er først II kl.-stoffet at tage fat på, det vil I hurtigt opdage er lidt forskelligt, de specielle duelighedstegn slipper I lettere over, for der er kravene ens, men hæng jer forøvrigt ikke i prøvestoffet alene, brug fantasien og forbered jer på at møde de pludselige situationer, som en turnering altid byder på, og som løses bedst af de hold, der er godt samarbejdet og hvor kammeratskabet er stærkt.

Og I vil alle 10 med iver og omtanke studere denne artikel, og vil nok standse ved at se, at der allerede ved holdets tilmeldelse skal anføres navnet på en holdleder. Skal hun være grøn eller blå på jeres hold??? Ja, det må I indbyrdes afgøre: hvem er lederen blandt jer? Det er faktisk jeres første opgave at finde ud af det, og den skal løses inden slutningen af december, for at I kan være sikre på, at tilmeldelsen kommer rettidigt frem.

Og hermed er så fællesrådets opgave givet ud til troppene, og jeg ønsker alle grønne og blå pigespejdere held og lykke til at gå ind for en fælles dygtiggørelse for at vise Danmarks første pigespejder Hendes Majestæt Dronning Ingrid, hvilke resultater I kan nå.

Spejderchefen.

Blokfløjte

I forrige Artikel forsøgte jeg i Billeder at give Udtryk for, hvad Musik kommer til at betyde i Spejderlivet. Baade en Oplevelse for den enkelte og et meget stærkt Baand i Gruppen. Det er en stor Værdi; men den kunde blive endnu større, hvis man gav sig af med at dyrke Musikken i endnu højere Grad inden for de enkelte Troppe. Det gaar nemlig med Musik, som med alt andet her i Livet, at jo mere man giver sig af med, og jo mere man prøver at forstaa den, desto mere kommer den til at betyde for os.

Nu kan man jo „give sig af“ med Musik paa saa mange Maader. Nogle synger eller spiller og naar større og større Fuldkommenhed paa deres Omraade; men kun for dem selv. Kammeraterne er Tilhørere. Andre udfolder helst deres Musikglæde i Fællesskab med andre, hvadenten de synger sammen allesammen, spiller — ja, endog for fuldt Orkester; mens der ogsaa er nogen, for hvem det falder naturligst at slutte sig sammen i smaa Grupper, der deler samme Interesser og spiller Kammermusik. Endelig kan de allesammen have Glæde af at studere Musikkens Væsen nærmere og dyrke Hørelære og Musiktøner.

Den sikreste Vej til Musikkundskab gaar gennem en aktiv Brug af Stemmen eller et Instrument. Et af de enkleste og billigste er Blokfløjten, og mange, der har gaaet omkring og regnet sig selv for helt umusikalske Brummere, har gennem Blokfløjten opdaget, at her var trods alt en Mulighed for at tage Del i Musikøvelsen sammen med andre.

Blokfløjten fremstilles mest i Træ; men man har dog ogsaa forsøgt at fremstille den i forskellige Kunstmaterialer. De ligner i Princippet Pilefløjter, som vi vel alle har forsøgt at skære. De laves i forskellige Tonearter. Mest almindelig er en „Blokfløjte-Familie“, bestaaende af fire Fløjter, en Sopranfløjte i a, en Altfløjte i e, en Tenor, der staar en Oktav under Sopranen og en Bas en Oktav under Alten. Det er dog sjældent Begyndere kan samles om Sammenspil med disse fire Instrumenter, og det er heller ikke nødvendigt. Men da det dog er netop i Sammenspillet, den bedste Fornøjelse ligger lige fra den allerførste Dag, man begynder at lære at spille Blokfløjte, kan man ogsaa spille flerstemmigt udelukkende med Sopraner.

Blokfløjter sammensættes af tre Stykker: Hovedet eller Mundstykket, som man blæser i, Læberne lukkes omkring det (Tænderne maa ikke bide!) og Tonen sættes an med

en lille „Ekspllosion“, det kan bedst forklares ved, at man sætter Luftstrømmen ind, idet man siger „ty“ eller „dy“, vel at mærke for hver enkelt Tone, de maa ikke glide over i hinanden.

Det andet Stykke hedder Mellemstykket og her er boret 7 Gribehuller. Det øverste dækkes af venstre Haands Tommelfinger og sidder bagpaa Fløjten. De tre næste dækkes af venstre Haands Pegefinger, Langemand og Ringfinger og de tre næste af de tilsvarende Fingre paa højre Haand.

Det tredje Fløjtestykke, Endestykket, har kun eet Hul, som sidder lidt skævt for de andre af Bekvemmelighedshensyn. Det skal nemlig dækkes af højre Haands Lillefinger.

I nogle af de smaa Fløjter er de to nederste Stykker dog drejede i eet Stykke.

Selve Ansatsen ved Blokfløjten kræver — i Modsætning til, hvad der er Tilfældet, naar man spiller Tværfløjte — ikke særlig Øvelse, derfor er det saa let for Begyndere. Men for virkelig at beherske Instrumentet, maa der alligevel gøres en Indsats, og det maa behandles med en vis Varsomhed og Omhu.

Naar man forsøger at spille, betaler det sig at begynde med at spille oppe fra og nedad, da de dybere Toner erfaringsmæssigt er de vanskeligste at faa frem. Det er vigtigt, at alle de Huller, der skal dækkes, er lukkede helt nøjagtigt til, for at opnaa den ønskede Tone.

Dækker man nu alle Huller, saa er den svingende Luftsøjle saa lang, som hele Instrumentet, og man opnaar

Grundtonen do. Aabner man nu det nederste e Hul, som lukkes af Lillefingeren på højre Haand, strømmer Luften ud her, og saa lyder Tonen re. Aabnes dernæst for Hullet ved Ringfingeren paa højre Haand kommer mi. Ved at aabne for næste Hul, altsaa ved højre Langfinger fremkommer fa. Det viser sig dog, at Tonen er lidt for høj. Dette rettes ved at dække det nederste Hul.

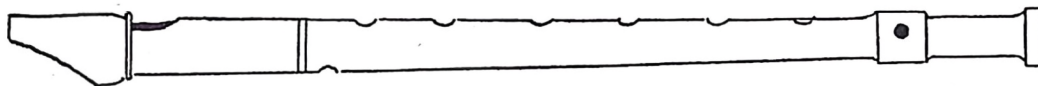
Grebene kan variere lidt for de enkelte Fløjter, saa det er meget vigtigt, at man finder frem til netop det Greb, der giver den rene Tone.

For alle de øvrige Greb maa man se de Tegninger, Grebtabeler, der findes i en hvilken som helst „Blokfløjte-skole“.

Overtonerne tages med de tilsvarende Greb; blot med en lidt ændret Maade at sætte an paa. En mindre Luftmængde blæses hurtigere ind i Fløjten. Det er ikke vanskeligt at vænne sig til.

Der findes Fløjter af mange forskellige Fabrikater. Da der kan være ret stor Forskel paa Fløjternes Kvalitet, staar man sig ved at faa en Blokfløjtelærer eller en anden sagkyndig til raade sig ved Indkøbet. I Fortegnelsen over Musikpædagogisk Forenings Medlemmer er angivet, hvem der underviser i Blokfløjte. *Inger Kristine Mortensen.*

* * *

Den tamp er da alt for kort

Det kan da ikke lade sig gøre at knobe to tampe sammen, når den ene ikke er mere end godt een centimeter lang?

— Jo, vist kan det lade sig gøre, når blot man ved, hvorledes man skal lave en *væverknude*.

Nu findes der sikkert en masse knob, som væveren gør brug af til forskellige formål, men der er eet specielt knob, der populært bærer navnet væverknuden. Det færdige knob ligner nøjagtigt

Fig. 1

flagknobet, som jeg allerede har fortalt om, men fremgangsmåden er vidt forskellig.

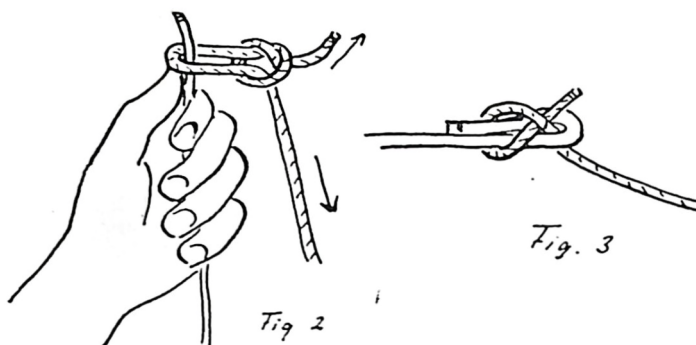
Den ene af tampene er altså ganske kort. Det kan f. eks. dreje sig om et knækket snørebånd. Med den anden tamp har man derimod frit spillerum, og på denne laver man en løbeknude.

For at være sikker på, at du ikke fumler for meget med løbeknuden, må jeg hellere med det samme forklare dig, at løbeknuden laves som en ganske almindelig knude, blot skal du ikke stikke

tampen igennem øjet, men derimod bugten et lille stykke fra tampen, så der mangler lidt i, at denne er trukket helt igennem. Løbeknuden må ikke trækkes for hårdt sammen (fig. 1).

Læg så løbeknudens bugt ned over den korte ende, og træk forsigtigt bugten tilbage gennem løbeknudens øje ved at trække i de to parter som

vist i fig. 2, således at bugten af den korte ende følger med gennem øjet. Pas på, at selve tampen af den korte ende ikke smutter med ind gennem øjet.

Så har du en væverknode (fig. 3), og den holder. Som regel da.

Niels Næve

* * *

Kære redaktør!

Når man sidder i enerm, kan der sommetider undfanges fantastiske idéer i ens hjerne, og det er hvad der er sket her! — Se, jeg er ung pige på en gård, og gammel spejder, lige ankommet til stedet her. De nærmeste spejdere er i Ringsted, ganske vist kun 2 stationer herfra, og fra gården til stationen er der 17 min. gang. Om aftenen er vi først færdige kl. 19 tidligst, men inden toget kommer, der kan føre en til Ringsted og så videre, så bliver klokken så mange, at man først vil være i byen, når mødet er slut, og det viser sig efterhånden at være ganske ugørligt at være spejder, og så var det, jeg kom til at tænke på, om der måske ikke var en anden spejder i lignende situation, der kunde tænke sig at spejde sammen med mig, på den måde, at vi 1) brevvekslede, 2) holdt spejdermøde (hver for sig ganske vist) på samme dag og tid, 3) førte dagbog, som vi skiftedes til at skrive i, og fandt på mange andre ting i løbet af ugerne, der kommer.

Kort sagt, jeg efterlyser medlemmer til Radar-patruljen. Kan bladet hjælpe mig? — Idéen er måske noget abstrakt, men hvorfor skulle den ikke kunne lade sig gennemføre? Idet jeg håber, at dette ikke vil gå uagtet i papirkurven, sender jeg mange hilsener og håber, at bladtrolden måske vil puste til idéen.

Jytte Hjort, c/o Kemp Andersen,
Mørup pr. Fjenneslev, Sjælland.

Spejder-Jul

Er man spejder, og det er du altså, så er der 2 muligheder:

Enten er du *rigtig* spejder, eller også er du det ikke.

Er du det ikke, så er det mig ligemeget, men er du det, så er der 2 muligheder:

Enten plejer du at sælge „Spejder-Jul“ hvert år, eller også plejer du ikke.

Plejer du at sælge „Spejder-Jul“, så er det mig ligemeget, for så gør du det *selvfølgelig* også i år.

Plejer du ikke at gøre det, så er der 2 muligheder:

Enten er du doven, eller også er du energisk og vil prøve at sælge mange.

Er du doven, så er det mig ligemeget (for så er du alligevel ikke *rigtig* spejder).

Men er du energisk og forsøger, så er der 2 muligheder:

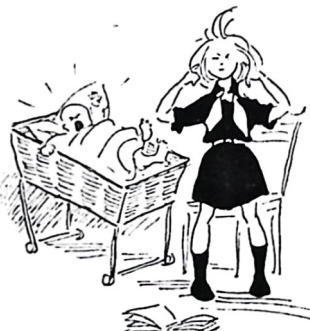
Du tjener penge til trops- eller patruljekassen og du har en chance for at vinde en af de gode præmier, korpset udsætter for det bedste salg.

Parret Hansen skal til gilde.

Visselulle nu, barnlille!

Hold nu kæft, din dumme unge!

Saa, nu holdt den tand for tunge.

Kære patruljeførere!

Tropsfesten blev en god oplevelse for såvel Bambierne, som for troppens øvrige spejdere og blåmejser. Fra det øjeblik, troppen marcherede ind og fanen blev rullet ud, fyldtes hotellets store sal med en festlig og munter stemning, som holdt sig aftenen igennem på begge sider af rampen. Underholdningen gik i det store og hele godt — alle lodsedler og det amerikanske lotteri blev udsolgt, og overskuddet blev over 1000 kr. ! Og det er Bambierne meget imponerede af — 1000 kr. er en farlig masse penge, synes de, og det er det også, og så er det et godt bidrag til tropshytten, som nu snart er halvt færdig, og som I kan glæde jer til at høre om, når vi tager med Bambierne derud på week-end.

Til patruljemødet fortæller Bambi og Stampe om den patruljeførerdag, der var arrangeret af divisionen, og som de begge deltog i. De mødtes her med deres kammerater fra de omliggende byer, og det havde de meget udbytte og fornøjelse af. Det blev en begivenhedsrig dag med forskellige lærerige instruktioner og lege, og saa var der en sangglad divisionsassistent, som kunne melodier til alle sange i sangbogen! Og det var dejligt, for så fik deltagerne lært mange af de sange, de ikke kunne. Bambierne er glade for at få repertoire udvidet, og alt imedens de arbejder videre på dronningens tøjgave, synger de af hjertens lyst. „Stær“ og „Lilleblomst“ lærer meget hurtigt en ny melodi og inden længe kan alle synge: „Vi er pigebørn på vandring“ — en sang, som længe har stået på ønskesedlen.

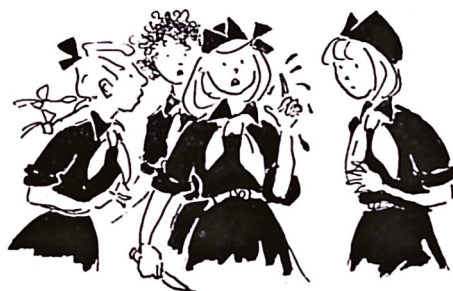
Tiden må tages i agt, og selvom „Stær“ helst vil blive ved med at synge, fortæller Bambi nu om Baden-Powell, de skal jo videre med 2. kl. prøven. — Bambi havde engang en patruljefører, der sluttede omtrent hvert møde sådan: „Og så læser I til næste gang om Baden-Powell fra side 19—23 og husk så, at I skal kunne alle årstallene på fingrene!“ De patruljemøder smagte for meget af skole og historietimer, så Bambi giver ikke sine kammerater lektier for. Hun foretrækker at *fortælle*, og dermed vække deres interesse for emnet. Denne gang har hun hos sin tropsfører lånt nogle bøger af og om Baden-Powell, og de bliver enige om at læse et kapitel eller to i „Eventyret om B.-P.“ (af E. Th. Bjørn) til hvert Patruljemøde.

Efter endt oplæsning forklarer Stampe, hvordan man skal pakke en pakke ind, så den uden risiko for indholdet kan sendes med posten. Hvordan adressekortet udfyldes og adressen skrives på pakken, bliver også gennemgået. Så skal Bambierne til at lege lidt og det kan de lide! Hver får udleveret en Seddel med et ord på 6 bogstaver, f. eks. „væbner“, „kontor“, „skitse“ o. s. v., der står forskellige ord på hver seddel. Det gælder derefter om at finde 6 ting i

tropslokalet, hvis forbogstaver begynder med f. eks. v (vante), æ (æske), b (bog), n (nål), e (elastik), r (ren). Tingene skal fremlægges i rigtig rækkefølge på bordet og den, der først bliver færdig, får eet point. Opgaven lyder derefter: Pak de 6 ting ind i en pakke, som kan sendes til redaktøren af „Pigespejderne“. Brunt indpakningspapir, sejl garn og adressekort ligger parate. Bambierne får travlt! De ting, de har fundet, er ikke alle lige nemme at pakke ind — og hvor er det nu redaktøren bor??? Mink bliver først færdig, og så må hun hen med sin pakke og have den kontrolleret hos Bambi, som agerer Postmester. I sin ivrighed havde Mink glemt at skrive afsender på, så hendes pakke blev kasseret! „Lilleblomst“s sejl garn var ikke bundet ordentlig sammen, så det gik op, da Bambi tog i det . . . Mus løb af med sejren.

Resten af patruljemødet er igen helliget børnetøjet til Dronningens tøjgave.

Næste gang kommer de grene, som Bambierne skar til ude i skoven, ned fra hylden, de skal bruges til at øve besnøringer på. Først prøver de simpel besnøring med enkelt

— og senere med dobbelt line. Hvordan var det nu et tommerstik var? Og dobbelt halvstik? Stampe må hjælpe Stær og Lilleblomst, som slet ikke kan huske, hvordan de 2 stik bruges. De kan nok binde dem, når de sidder med deres knobbånd, men det falder dem svært at anvende dem i praksis. De prøver om og om igen. De 2 stik bruges altid til besnøringer, så dem må man have god øvelse i at anvende rigtigt. Krydsbesnøring og vinkelbesnøring prøves også, idet grene sættes sammen i de hak, der blev skåret i dem. Det sikrer grene mod at forskubbe sig, og så gælder det om at stramme til — for hver eneste omgang må der strammes. For at det ikke skal gøre ondt i fingrene, kan man bruge en lille pind, idet sejl garnet slås en gang om pinden, som man så holder på og strammer til.

Stampe begynder pludselig at klage sig, og de andre ser, at blodet løber ned ad hendes finger — Bambierne tror i det mindste, at det er blod, men det er frugtfarve, som Stampe har haft i en lille flaske, og som hun har set sit snit til få åbnet og få hældt ud på fingeren. Hun for-

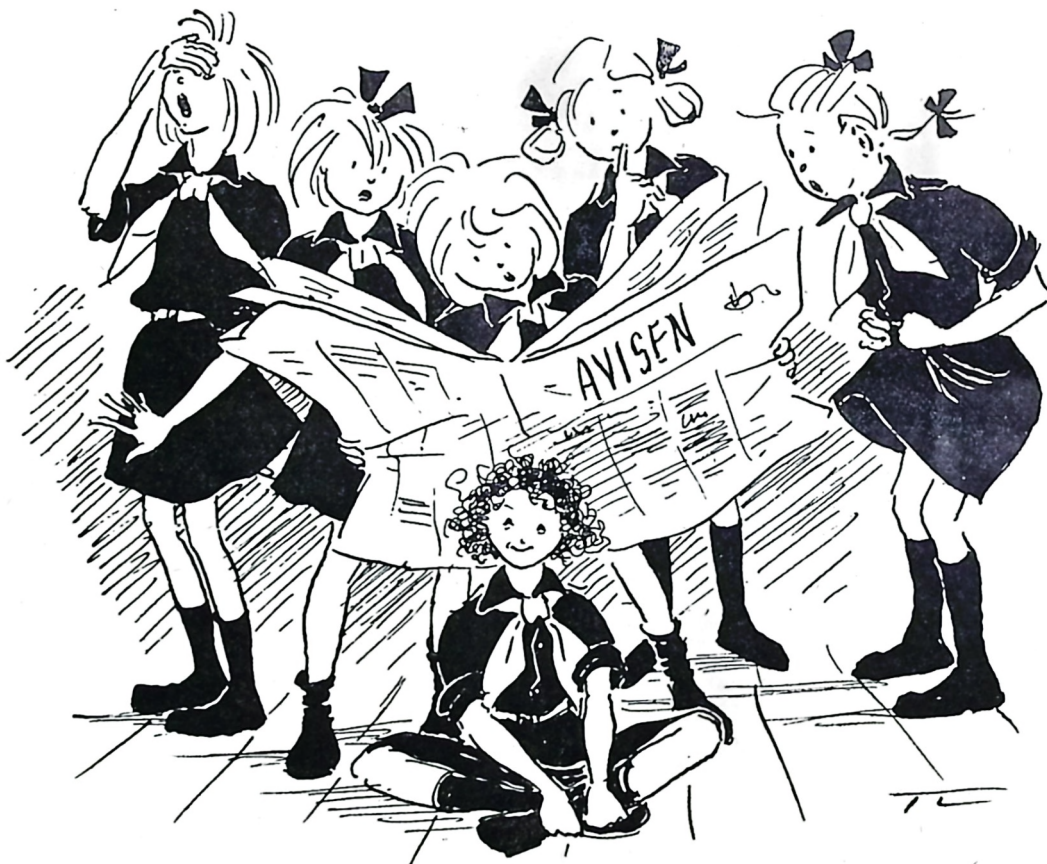
klarer med ynkelig stemme, at hun har skåret sig. Bambi trøster hende og trækker en lille steril forbindingspakke op af lommen. U-le har straks taget Stampes hånd og holder den højt i vejret, medens Bambi åbner forbindingspakken og forklarer, hvordan den er blevet steril, hvorfor den skal være det, og hvad den indeholder. Da hun har taget papiret af, passer hun nøje på ikke at røre ved

gazekompresset, men tage i papirstrimlen og forsigtigt lægges forbindingen om fingeren på Stampe, der er holdt op med at græde. Der bliver så jubel, da det går op for Bambierne, at det hele var en spøg.

Fantasi -- afveksling og godt humør skaber interessante patruljemøder.

* * *

PRÆMIEOPGAVE

Hvem kan skrive en god historie, der passer til dette billede? — Alle spejdere og blåmejsere kan deltage i denne forfatterkonkurrence. — Historien må fylde 3 à 4 spalter petit, og den bedste historie honoreres med 25 kr. og den næstbedste med 15 kr. — Manuskripterne skal være mig i hænde inden den 1. januar, og den eller de bedste vil blive offentliggjort i februarbladet. — Manuskripterne skal være mærkede med tydeligt navn og adresse, samt forfatterens alder.

Venlig hilsen!

REDAKTØREN.

Fra Kofoeds skole har vi modtaget:

Hjemløs

Er du klar over, hvad det vil sige, at du har et hjem, og tænker du nogensinde på, at der findes mennesker, der ikke har det? Ingen til at være bekymrede for en, når man kommer hjem med våde fødder, ingen til at betro sig til eller til at fejre ens fødselsdag eller gøre alle de ting for en, som bliver gjort i alle normale hjem.

Jeg vil fortælle om en mærkelig skole, hvor man træffer nogle af disse mennesker, der intet hjem har, det er kordegn Kofoeds skole på Christianshavn. Her kommer hver eftermiddag 60—70, ja, op til 100 unge mænd, de har ikke noget arbejde, og de fleste af dem har heller ikke noget ordentligt sted at bo, og kan man ikke finde et sted at sove om natten, kan man heller ikke holde ud at arbejde om dagen.

En del af disse mænd bor på herberg, Kofoeds skole har selv indrettet et herberg, hvor der sover 56 mænd på 2 sovesale hver nat, men mon du er klar over, hvad det vil sige at bo på sovesal altid og aldrig være alene, ja, du har måske nok prøvet det en tid på vandrehjem eller i lejr, men det var sammen med kammerater, du holdt af, her er det sammen med vildtfremmede mennesker, og ikke det alene, men nogle går tidligt i seng, andre sent, og de skal allesammen op til forskellig tid, så der er ikke ro hele natten igennem.

Men det er kun nogle få af de unge mænd, der sover på herberg, de fleste af dem sover forskellige steder, hvor de kan finde en plads, måske hos en kammerat, hvor de får lov til at ligge på gulvet, på en gammel frakke eller tæppe. Det med at få tøjet af og trække i pyjamas kendes kun af omtale. Så er der andre, der sover i de tomme jernbanevogne, der står på banegården om natten, men det er ikke sjovt, når man lige har fundet en dejlig tom 1. classes kupé med bløde sæder, at blive jaget op af politiet; det er nemlig forbudt at sove der. Slæbebaadene i havnen eller de sandkasser, sporvejene har opstillet rundt om i byen, er også yndede sovesteder, eller en hestestald, hvor der er dejligt lunt. Hvad mener du

om at ligge på en køkkentrappe i Nyhavn og være nødt til at betale viceværten 25 øre, når han kommer for at låse døren, for at få lov til at blive liggende.

Når man bor sådan, har man intet sted at vaske sig eller gøre sig i stand, intet skab eller kommode til sit tøj, og der er desværre mange, alt for mange, der bor på denne måde. Deres tøj, hvis de da har andet end det de har på, står for det meste i banegårdens garderobe, og ude på Kofoeds skole kan de om eftermiddagen få lov til at vaske sig, barbere sig, ordne deres tøj og deres sko, for det er alltsammen noget hr. Kofoed har lavet, fordi han var klar over, at der manglede

Man vil fra redaktionens og trykkeriets side gøre alt for, at decemberbladet skal udkomme så tidligt som muligt. Vi beder til gengæld troppene bestræbe sig for, at bladene kommer spejderne i hænde inden jul.

Bidrag til „Pigespejderne“s februarnummer (der udkommer intet januarblad) må sendes til redaktionen inden 1. januar 1949.

„Pigespejderne“ har eneret på de i bladets spalter anvendte tegninger og artikler. Udlån eller overtagelse kan dog ske ved henvendelse til redaktionen.

Man beklager, at der i oktobernummerets rebus er en tegnefejl. Forhåbentlig er alle gæsterne ligeså kvikke som de mange, der allerede gennem breve har gjort mig opmærksom herpå.

Red.

et sted, hvor de kunne gøre det, og fordi han ville hjælpe dem til altid at se ordentlige ud i tøjet, så de kan være bekendt at vise sig mellem andre mennesker. På skolen er der nemlig ikke bare almindelige lærere, der er en skrædder, en skomager og en barber, der skal lære de unge mænd at holde sig pæne. De almindelige lærere hjælper dem så til at blive dygtigere, så de ikke går og spilder tiden, medens de intet arbejde har, men kan klare sig bedre, når de igen får noget.

50 af disse unge mænd under 25 år kan endda komme ud på en gård, skolen har på Amager. Her kan de bo i 6 måneder og blive vænnet til at leve et ordentligt liv igen, sådan som du og jeg gør det, sove i en god seng hver nat, spise hver dag på bestemte tider og ikke tilfældigt på en kaffebar. De bliver lægeundersøgte, får undervisning ligesom på en højskole og arbejder samtidig med at passe dyrene og jorden, der hører til gården. Til foråret hjælper skolen dem så med at få en plads eller finde et sted at bo, hvis de vil blive i byen. Men tænk dig, kordegn Kofoed og hans medarbejdere er ikke tilfreds med at hjælpe de unge mænd, der kommer på skolen, de tager selv ud om natten og opsøger de steder, hvor de ved, der plejer at ligge nogle unge mænd og sove, og tilbyder at hjælpe dem, og på denne måde sender de hver vinter 200 unge mænd, foruden dem på deres egen træningsskole, ud på nogle af statens ungdomsskoler.

Men det er ikke bare de unge mænd, Kofoeds skole prøver at hjælpe. Hver formiddag hele vin-

teren igennem kommer der fattige husmødre med deres børn til skolen, mødrene syr tøj om til sig selv og deres børn af det brugte tøj, skolen får fra hele landet, og de får lov til at vaske og ordne deres storvask alt sammen under vejledning af dygtige mennesker, der ved, hvordan det skal gøres. Fædrene kan også få lov til at komme på skolen, de laver brugte møbler i stand, så deres hjem kan blive pænt igen.

Alle disse mennesker, de unge mænd, husmødrene, børnene, fædrene betaler ikke spor for at komme på skolen og få hjælp. Hr. Kofoed og hans medarbejdere undersøger bare, om de trænger til hjælpen, eller de kan klare sig selv. Det eneste der forlanges af dem er, at de selv skal gøre et arbejde for at få noget, selv sy, selv reparere møblerne o. s. v., saa bliver det nemlig ikke det samme, som når man tigger, og de ting, som man selv har arbejdet for at få eller opnå, har langt større værdi for en, end dem, man får gratis.

Se, den skole, du går i, forlanger loven, skal være der, og derfor betaler staten og kommunen løn til skolelæreren og skolebetjenten og hvad der nu koster penge på en skole, men Kofoeds skole er noget, som hr. Kofoed selv har startet for 20 år siden, og der står ingen steder i nogen lov noget om, at den skal være der, og alligevel skal der bruges 400.000 kr. om året til alt det arbejde, der gøres. Disse penge er der en hel del rare mennesker, der forærer skolen, de er nemlig klar over, hvor vigtigt det er, at skolen er der og kan hjælpe mennesker, det er nemlig noget af det, man kalder næstekærlighed, og det trænger vi til at få meget mere af her i verden. Men desværre får hr. Kofoed ikke penge nok på den måde, og derfor har skolen fået lov til at afholde et mærkesalg, du ved 10-øres-mærkerne til frakkeopslaget. Det bliver torsdag den 25. november, og hvis du bor i Storkøbenhavn, skulle du spørge din lærer eller din fører, om du må være med til at sælge mærkerne, så er du også med til at hjælpe nogle af de mennesker, jeg fortalte dig om. Skolens motto er: Alt hvad du vil menneskene skal gøre for dig, det skal du gøre for dem. — Tænk, om det var dig, der behøvede hjælp engang?

Anna Marie Jensen.

Model N 81

Materiale:

50 fed brunt 4 tr.

Sønderborggarn.

Pinde nr. 2 $\frac{1}{2}$.

10 knapper.

Foer til ben-

klæder

Drengedragt med lang jakke og benklæder med foer.
7-8 år.

Jakken, ryggen: Slå 100 masker op på pinde 2 $\frac{1}{2}$ og strik 10 pinde perlestriking (1 ret, 1 vrang skiftevis over hinanden). Derefter glatstriking 6 pinde. 7. pind: 5 ret (1 vrang, 7 ret). Parentesen gentages. Derefter 9 pinde glatstriking. På hver 10. pind strikkes altså hver ottende maske vrang, idet der stadig skiftes, så denne vrangmaske på næste mønsterpind ligger midt mellem de forrige vrangmasker.

Efter den 10. mønsterpind strikkes endnu 5 pinde glatstriking. Så lukkes til ærmegab: 8 gange 1 maske i hver side. Når indtagningerne er strikket, fortsættes bærestykket med ret på retsiden og 2 ret, 2 vrang på vrangsiden. På første pind tages 7. og 8. maske sammen, så der nu er 74 masker på pinden. Når bærestykket er 10 cm, lukkes til skulderen 2 gange 12 masker i hver side. Resten på en gang.

Højre forstykke: Slå 80 masker op og strik perlestriking 10 pinde. Fortsæt så i mønster som på ryggen, idet de 8 forreste masker stadig strikkes 1 ret, 1 vrang til forkanten. Når der er strikket 10 cm afsættes til lomme således: (vrangpinden) 16 vrang, 28 masker perlestriking, 28 vrang, 8 masker 1 ret, 1 vrang til forkanten. Naar der er strikket 7 pinde i perlestriking til lommekanten, lukkes på vrangsiden de 28 masker af, og det allerede strikkede lommestykke sættes ind på næste pind i stedet for, idet første og sidste maske strikkes sammen med de tilsvarende masker i forstykket. Til lommestykket strikkes på 30 masker 9 cm glatstriking, der lukkes ikke af.

Strik indtil ærmegabet og luk her for: 3 gange 4 masker. Samtidig strikkes indtagninger ved forkanten lige efter de 8 kantmasker, idet der her strikkes skiftevis 2 og 3 masker sammen på hver retpind. Når der er 40 masker tilbage på pinden, strikkes kun 2 masker sammen på hveranden pind, indtil der er 24 masker plus de 8 kantmasker. Så strikkes videre, til længden af ærmegabet passer målt efter ryggen. Til skulderen lukkes for 2 gange 12 masker, og de 8 kantmasker strikkes videre til belægning i nakken. Bærestykket strikkes som på ryggen: ret paa retsiden og 2 ret, 2 vrang på vrangsiden.

Venstre forstykke: Strikkes som højre, men der er ikke lomme forneden. Når arbejdet måler 15 cm fra nederste

kant, strikkes 2 knaphuller således (vrangsiden): 1 vrang, 1 ret, 1 vrang, luk for 3 masker, 17 vrang, luk for 3 masker vrang pinden ud. De aflukkede masker slås op på næste pind. Der strikkes ialt 3 sæt knaphuller med 8 cm mellem hvert sæt. Samtidig med indtagningerne til ærmegabet, strikkes perlebort til overste lomme således (retsiden): 14 ret, 20 masker perlestriking, ret pinden ud. Efter 7 pinde perlestriking lukkes for de 20 masker til lommen. På næste pind tages de allerede strikkede 22 masker til det lille lommestykke med ind i arbejdet, idet første og sidste maske strikkes sammen med forstykket. Når forstykket har længden efter det andet forstykke, lukkes på skulderen 2 gange 12 masker og til sidst de 8 kantmasker.

Ærmer: Slå 30 masker op og strik 8 pinde perlestriking. Derefter glatstriking med undtagelse af de sidste 6 masker, som stadig strikkes i perlestriking ialt 16 pinde. Så knækkes tråden af, og der strikkes et tilsvarende stykke, dog med borten i modsat side.

Når stykkerne er lige lange, strikkes de sammen, idet de 6 masker perlestriking lægges over hinanden. Der bliver således 54 masker på pinden. Fortsæt i bundmonstret, til ærmet har den ønskede længde. Midt over slidsen tages ialt 6 masker ud — 1 maske ad gangen med 5 pindes mellemrum. Derefter 1 maske ud i hver side med 5 pindes mellemrum, til der er 80 masker på pinden. Foroven lukkes 2 masker af i begyndelsen af hver pind. De sidste 6 masker lukkes af på en gang.

Benklæderne: Slå 110 masker op og strik 8 pinde glatstriking. På 9. pind begynder bundmonstret. Når der er strikket 10 pinde, foldes arbejdet sammen, og der strikkes som, idet opslagningsmaskerne strikkes sammen med maskerne på pinden. Pas på, at der bliver strikket de masker sammen, som sidder overfor hinanden — ellers bliver sømmen skæv. Der fortsættes nu i mønster som på jakken, men 25. og 26. og 85. og 86. maske loffes hver gang af på retsiden for at markere presselæg. På vrangsiden strikkes disse masker som sædvanligt. Der tages 1 maske ud i slutningen af hver pind, til der er 140 masker på pinden, og arbejdet måler 9 cm fra nederste kant. Derefter tages 1 maske ind i begyndelsen af hver retpind og 1 maske i begyndelsen af hveranden vrangpind. Således fortsættes, til arbejdet måler ca. 19 cm, og der er 110 masker på pinden. Fortsæt lige op uden indtagninger i forkanten, mens der stadig tages 1 maske ind paa hveranden vrangpind, til der er 100 masker på pinden. Så strikkes fra bagkanten 10 masker, vend og strik tilbage. Paa næste pind strikkes 20 masker, vend, så 30 masker, vend. På denne måde fortsættes, til alle 100 masker er strikket. Så afsluttes med 8 pinde 2 ret, 2 vrang. På den næstesidste pind strikkes 1 hulrække.

Strik det andet benklædestykke magen til. Til lukning i gylpen strikkes et knapstykke af 8 masker ret på begge sider og med 4 knaphuller indstrikket. Til spændetampen slås 12 masker op, og der strikkes ret på begge sider til den ønskede længde.

Montering: Rul alle stykkerne ind i et fugtigt håndklæde og lad det trække et par timer. Pres det så forsigtigt på vrangsiderne. Ved ærmegabene syes et lille læg ca. 3 cm foran sidesømmen. Knaphullerne omsyes med knaphulsting. På ærmerne syes 2 knapper i, men slidsen syes ikke yderligere sammen.

Forinden benklæderne syes sammen, klippes der et foer. Dette syes sammen for sig. Benklæderne ligeledes. Til sidst sættes foret i benklæderne, idet det syes til nederste kant og syes til foroven. Langs forreste og bageste sømme hæftes det til. Benklæderne vil forsynet med foer sidde bedre og virke mere som stofbenklæder.

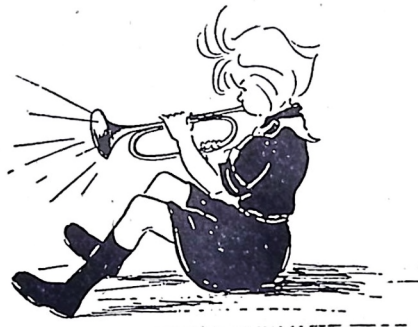
Hør, hvor festligt hornet lyder!

Se nu hvad depotet byder...

Marchtromme	95,00	Redningsreb med sandpose	10,50
Trommebandoler, meget stærkt læder	9,75	Redningsreb med hesteknude	9,50
Trommestikker, lyse pr. sæt	4,50	Pigespejderlommebogen, 1949	2,50
Trommebogen, F.D.F.	2,00	Ved køb af 6 stk. ÷ 10%	
Blokløjte, naturtræ	18,00	Sammen med dette blad udsender depotet sin jule-	
Blokløjte, sort	19,00	prisliste, husk at få den hos din tropsfører!	
Blokløjte, fransk celluloid sort eller hvid	4,00		
Blokløjteskolen af Otto Mortensen	3,85		
Hylster til blokløjte	3,50		
Signalhorn, kort messinghorn, engelsk	85,00		
Fanehylster, brunt voksdug	20,00		
Fanebandoler	11,50		
Nu har vi igen sandposer til redningsreb	3,35		

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø

Det Danske Pigespejderkorps' Adresser

KORPSRAADETS FORMAND

Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, Korpskontoret, Læssøegade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle Bladbidrag sendes inden den 25. i hver Maaned, hvis de skal naa at komme i Betragtning i det først udkommende Blad.

INTERNATIONAL COMMISSIONER

Komtesse Naka Haugwitz, Spejderskolen, Korinth.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, Stationen, Maaløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTOR I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.
Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

REDAKTION AF FØRERBLADET

Læssøegade 199, Odense. Alle Bidrag til Bladet sendes inden den 25. i Maaned for at kunne komme med i det først udkommende Blad.

ADMINISTRATION AF FØRERBLADET

Korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Giro 33633.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, Korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36302.
„PIGESPEJDERNE“ kan ogsaa bestilles gennem Postvæsenet og koster Kr. 4,00 pr. Aar.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til Postvæsenet den 17. November 1948 28508